

Zavřu oči a projdu zdí

(zpráva o světě, ve kterém žiju)

Motto:

Vyplet a okopat

a zase znovu

S pokorou zahradníků

klaníme se slovu

JE MNOHO VĚCÍ

Je mnoho věcí které bych chtěl

vykřičet do světa

Slova ale tajím v sobě

jak vodu studna zakletá

Stále víc se přesvědčuji

ať je to neskromné či skromné

že co Bůh mi šeptem řekl

bylo určeno jen pro mne

MLČENÍ

(I. Bergmann)

Mlčení jako polyp mou hrudí prorůstá

Je tu dusno k zalknutí

a otevřítí nelze

Mlčení jako polyp mou hrudí prorůstá

O hrůzách se mlčí
Zvžděny bolely by
A tak v moři hrůzy
plaveme jak ryby

NOC BYLA TEMNÁ

Otázka jak to bylo
hledá si odpověď
Nevěděl jsem to tehdy
Jak to mám vědět teď?

JAK JSTE MOHLI?

Čas vygumoval všechny pomocné čáry tužkou
z dílny estébáků či koho vlastně
a to co zbylo coby definitivní obraz
vypadá jako kopanec a plivnutí do tváře
A našinec se marně snaží odpovědět
na vyčítavou otázku svých dětí:
Jakpak jste proboha mohli?

Z kořenů vyvrácené pařezy
chodí mezi lidmi jako mezi stromy
a vybírají si koho podříznou

Chyťte ho koníka
Co tolik utíká
Chyťte tu kobytku
Potřeštěnou

Laso jak lasička
zaskočí konička
a ten se svalí
do kolenou

Chyťte ho koníka
Proč tolik utíká
Proč tolik utíká
Proč ho ženou

MASKA

Oblékli tě do kožichu
Nasadili ti zvířecí hlavu
a je z tebe nebezpečná bestie
Cožpak tě někdo vyslechne dřív
než vystřelí?

Tělo plné podlitin a ran
Na kost drán a k srdci rozedrán
Sotva přeraženou páteř vleku
Není léku
Není léku.

Je ve mně jak v krámu s křišťálem po pogromu
kam nikdo živý už nevrátí se domů
kde nikdo v klidu nespočine a nic s láskou nepohladí
když na světě už není nic co mohli bychom míti rádi

CESTA JE ZARUBANÁ

Jak jít
když jako stromy
kácejí tvé blízké
přes cestu?

Jak jít
přes mrtvoly?

A tak nezbývá než čekat
až skončíš
taky jako klacek pod nohama.

Vzmáhá se ve mně velký křik
ale jazyk to je těžký poklop na temnici
Má duše, šílenec, nechce si dát říci
Rukama rozdřenýma na šlachy a kost
na světlo chce se podhrabat
Někdo zlý dal jí ochutnat
té drogy
Potom do čela mi vložil šém
s nápisem
Povinnost
a já zkameněl jsem na golema
Od té doby moje duše
marně hledá to co nemá
Hloub a hlouběji, bez skuliny k úniku, vyzdívá čas nová patra
Hloub a hlouběji má duše propadá se a zazděna beznadějně
chátrá

ODUMÍRÁNÍ, 1. stupeň)

VĚZENÍ

Táhne mne to za sluncem jak mouchu lapenou ve sklenici
Mouchu, které do hlavy sklo vtlouká beznaděj
Šúruji odevzdaně chodbu stále nekončící
Za každým rohem očekávám východ a nenacházím jej
Pochoduji poslušně v kruhu dní a roků
a s hlavou sklopenou nedívám se kolem
Za zády ruka drží ruku a nutí ji do klidu
Noha kope nohu do dalšího kroku
Dál živé srdce v kamenné hrudi sebou bije
Dál kráčí mrtvý golem

KOLIK LIDÍ JAKO TY

Kolik lidí jako ty
dýchá pod troskami
Východy jsou zasuty
a oni jsou sami

Kolik lidí jako ty
mohlo by kdyby mohlo
nebýt soukolí lopoty
které je zmohlo

Kolik lidí jako ty
ve dne ztrácí síly
a v noci pak v marných snech
z bezmoci šílí

Kolik lidí jako ty
dýchá pod troskami
Východy jsou zasuty
a oni jsou sami

V okovech hrdě jdem
Hlavu zpřímá
A co dát nemůžem
Nás nezajímá

Kdo pouta nevidí
Odstrčen bude stranou
Kdo ví ten se nediví
Nemáme na vybranou

ZLÁ KOUZLA ZLA

Ohlédne-li se, vidí,

jak bylo málo toho.

I to málo však bylo mnoho

a zlo zlomilo ho.

Stačilo málo, aby jeho srdce uklouzlo.

A všechno zlomené má navždy v sobě zlo.

(Nesmím to na něj říci
Už dávno si chystá svoji hůlku
Pak náhle se svou partnerkou odhodí plášť
a my všichni
vysvlečeni ze všech svých zábran
budeme tančit do taktu)

(ZLÝ KOUZELNÍK)

KALEIDOSKOP MAËLSTROMU

Úžasem strnulí hledíme do vířícího kaleidoskopu obrazů a věcí

Vpoutáni odstředivou silou do sedadel třeštíme oči

na míhající se tvary

Ve strhujícím letu střídá se obraz za obrazem

jeden úchvatnější než druhý

a vír nás pomalu ale jistě stahuje hloub a hloub

až nás fascinující kaleidoskop Maëlstromu pohltí

PANDOŘINA SKŘÍŇKA I

Playboy tam leží někým položen

jako Pandořina skříňka

Ty hrůzy po jejím otevření

už znáš

Jak bys mohl zapomenout

A tak se mu obloukem vyhýbáš

PANDORĚINA SKŘÍŇKA II

Všichni to víme
i když bůhvíproč o tom nemluvíme
Podívej řeknou a otevřou Pandořinu hrůzu
a chlapec pomalu ale jistě kamení pohledem na Medúzu
zděšený tím co se to s ním děje
a ten kdo to zná v duchu se jen směje
Srdce uvázaný kuň divoce se zazmítá
 když záplava dostoupí až k chřípí
Pozdě je pro toho kdo se včas nedovtípí
Rozechvění jako voda poznenáhlu stoupá a pak vráz
protrhne hráz
Je to jako vraždění nevinátek To vylije se krev
Běda tomu kdo není uvázaný a uslyší Sirény zpěv
Ti co mají zavoskované uši
srdcem nevidí a city jsou hluší
smějí se Odysseovi když v mukách se svíjí
a dál na bezmocného pouštějí harpyji za harpyjí
Všichni dobře víme o čem je tu řeč
a přesto necháváme věci tak a duše láme křeč

Hledíš jako prost'áček a ptáš se, co je na zlu zlého;
než nabodneš se na háček.
Kde ses tak zkrvavila, moje něho?

ZASE DAREBÁCI

Tak jako kámen padá k zemi
a kouř se dere vzhůru
platí ještě jeden věčný přírodní zákon:
Olej a korek,
lež a darebáci
vyplují vždycky nahoru

A PROČ NE

Z koryta se to vyvalilo
a je to všude:

A proč ne
ptají se reklamní lháři

A proč ne
ptají se prostitutky

A proč ne
ptají se potratáři

A proč ne
ptají se narkomani

A proč ne
ptají se teplí a lesby

A proč ne
ptají se pornohvězdy

A proč ne
ptají se vraždící supermani

A proč ne
ptají se mafiáni

A proč ne
ptají se i tvoje děti

A ty nevíš
co jim na to odpovědět

JEDEN JAKO DRUHÝ

Jeden jako druhý
Kristus vedle Krista
Která voda otrávená
a která je čistá?

MODLITBA

Kdy už mým dětem
Bůh poznat dovolí
že jejich idoly
jsou jenom slamění
hastroši na holi?

XXX

Jak neštovičné vředy se všude mezi námi vyrojili
příčinniví snaživci –

strojitelé vírů

Všude kolem klopotné mravenčí hemžení

Všude kolem nás líčí pastičky a pasti

Víry se točí a stahují

Mlýnky na maso melou

Naše děti tonou a jsou drceny na kaši

Dobré to je

PŘÍSPĚVEK K DEBATÁM O INTERRUPCI

Herodes je tu

a s ním vraždění neviňátek

Unikne Dítě smrti?

Jehla komína zabodnutá do oblohy
vstříkuje jí do žíly jed
Mengele ti předvádí svoje vlohy
a ty můžeš jen přihlížet

SATANOVA SLÁVA

Nevím, jestli Bůh zemřel,
ale ďábel žije.

Každý ho může denně vidět
tančit na hromadách mrtvol
a smát se nám do ksichtu.

NEVÍM TO JISTĚ

Nevím to jistě ale připadá mi
princip našeho snažení celkem známý
Zdá se mi že svou usilovnou pílí
se snahou vybudovat nebe míříme přímo k cíli
kterým je peklo na zemi.
Pro každého to jeho jak zdá se mi

A NIC

Já

Kanárek v kleci

Ze všech sil v agónii třepu nožičkami
neboť je tu nebezpečný plyn

A nic

co zmůžeme tu
srdce mé
zvednem se a půjdeme

PAK ŽE NENÍ VESELO TU

Nadávky a kopance
které nutí do tance
které nutí do výskotu –
pak že není veselo tu!

PŘERVANÉ STRUNY

Vzal jsi mi harfu
a zpřetrhal na ní struny,
rozdrtil ji patou.
A teď prosíš abych hrál
Chci ti udělat radost
ale nejde to

Vzal jsi žhavé železo
a oslepil mne žářem,
vypálil mi obě oči.
A teď prosíš abych prohlédl
Chci ti udělat radost
ale nejde to

Vzal jsi palici
a rozdrtil ve mně všechny kosti,
vtloukl mne do země.
A teď prosíš abych vstal

Chci ti udělat radost
ale nejde to

Vzal jsi zpět všechny sliby
a pod tvým pohlazením
srdce krvácí.

A teď prosíš, abych ti věřil, abych tě miloval
Chci ti udělat radost
ale nejde to.

IVANOVI
a ostatním neplavcům

Krutý zákon jsi ustavil
nelítostný světe:
Musíte plavat ze všech sil
jinak utonete

NIC PRO MNE NEMÁ TENTO SVĚT

Nic pro mne nemá tento svět

co by mi mohl odpírati

Nic pro mne nemá tento svět

co by mi mohl dáti

Nic pro mne neměl tento svět

ač jsem ho na kolenou prosil

Nic pro mne neměl tento svět

ani zrnko i když lány kosil

Už nic pro mne nemá tento svět

co by mi mohl odpírati

Už nic pro mne nemá tento svět

čím by mne mohl vydírati

Proklínám tento svět
skrytých gulagů a Osvětlení
o kterých všichni víme

Proklínám tento svět
co je maskou jakýchsi bohů
v jejichž lásku nevěříme

Proklínám tento svět
koster skrytých v mase
v mase které hnije

Proklínám tento svět
dřív než zkamení mi rysy v pochopení
že nejvíc nutno skrývat co do očí bije

Proklínám tento svět
navenek idylický
a uvnitř plný bolesti nenávisti a nelásky

Proklínám tento svět
co si nás navléká na ruku
jako marně se vzpouzející maňásky

POCHOD SMRTI

Jdeme dál
v pochodu smrti
Proklete budiž vše
co nás drží na nohou

Jdeme dál
odnikud nikam
v kruhu obzoru uvěznění
pod prázdnou oblohou

Jdeme dál
Dál jdeme pošetile

Jdeme dál
ač pochod nemá cíle

a ne a ne si přiznat pravdu jedinou a smělou:
Dojde jenom ten, kdo klesne únavou či střelou

ZAVŘU OČI A PROJDU ZDÍ

Ve tmě všude kolem se jak stromy tyčí
d'áblové se svými ukrutnými biči
spletenými z pomluv, lží a nenávisti
zásahem citlivých míst vždy si jistí
Plameny zloby vůkol barví vše nachem
Šlehají vzhůru živeny tvým strachem
a z jejich hrotů srší a do kůže ti buší
myšlenky co jiskry, jež propalují duši
Gorgóna plivá jedovatá znamení
Kdo to zahlédne ten hrůzou zkamení
Zavřu oči a půjdu dál
cestou, kterou mi osud přichystal
s nadějí, že takhle mne to nezkraví, nespálí a nezhyzdí:
Zavřu oči a projdu zdí

